

❖ DE STER. ❖

Half-Maandelijksch Tijdschrift van de Heiligen
der laatste Dagen.

(OPGERICHT IN 1896.)

Voorts, broeders, ik maak u bekend het Evangelie, dat ik u verkondigd heb; . . . door hetwelk gij ook zalig wordt, indien gij het behoudt op zoodanige wijze, als ik het u verkondigd heb; tenzij dan dat gij te vergeefs geloofd hebt.

I CORINTHE 15 : 1, 2.

Zoo vermaan ik het u nog, dat gij sommigen beveelt, geene andere leer te leeren, noch zich te begeven tot fabelen.

I TIMOTHEÛS 1 : 3.

No. 15.

1 Augustus 1906.

11de Jaargang.

HARE EDELSTE TAAK.

Door President ROOSEVELT.

REDE GEHOUDEN VOOR HET MOEDERS CONGRES TE WASHINGTON,
13 MAART 1905.

Geen opgehoopte rijkdommen, geen pracht van maatschappelijken vooruitgang, geen schitterende ontwikkeling der kunst zal eenig volk tot een blijvend voordeel zijn tenzij dat deszelfs huiselijk leven gezond is, tenzij de mannen eerlijkheid, moed, gezond verstand en welvoegelijkheid bezitten, tenzij zij hard werken en gewillig zijn om desnoods hard te strijden; en tenzij de vrouwen goede echtgenooten en goede moeders zijn, bekwaam en gewillig om den eersten en grootsten plicht der vrouw te vervullen, en om kinderen, gezond in lichaam, verstand en en karakter, groot te brengen zooals zij behooren groot gebracht te worden, en genoegzaam in getal zoodat het ras zal toenemen en niet afnemen.

Er zijn zekere aloude waarheden, die waar zullen blijven zoolang deze wereld bestaat, en die geen vooruitgang zal veranderen. Een van deze waarheden is dat de voornaamste plicht van den man is, de stichter van het tehuis en de kostwinner voor zijne vrouw en kinderen te zijn, en dat de voornaamste plicht der vrouw is, een hulpe, huisvrouw en moeder te zijn. De vrouw behoort overvloedig gelegenheid tot hare opvoeding te hebben; maar, uitgenomen in zeer bijzondere gevallen, moet de man zijn, doch zij behoeft niet en behoort ook doorgaans niet te zijn, opgeleid voor een levenslange loopbaan als de kostwinner van het gezin; en daarom moet de opvoeding van beiden, van een zeker tijdstip aan, normaal verschillend zijn, omdat de plichten van beiden

normaal verschillend zijn. Dit beteekent geen ongelijkheid van roeping, maar het beteekent dat er volgens den regel verschil in de roeping moet zijn. Over het algemeen acht ik de vrouw die haren plicht doet zelfs meer dan de man die zijn plicht doet.

Geen gewoon werk dat door den man wordt gedaan, is zoo hard of zoo verantwoordelijk als het werk eener vrouw die een gezin kleine kinderen grootbrengt; want van haar tijd en kracht wordt niet slechts ieder uur van den dag geëischt, maar dikwijls ieder uur van den nacht. Zij moet misschien den eenen nacht na den anderen opstaan om een ziek kind te bezorgen, en moet evenwel des daags voortgaan al hare huishoudelijke plichten daarbij te verrichten; en zoo het inkomen van het gezin karig is, moet zij gewoonlijk om haren zeldzamen feestdag te vieren haar gansche kroost met zich nemen. Hare weeën maken alle mannen tot schuldenaars aan de vrouw. Bovenal zijn wij onze deelneming en achting verschuldigd aan de worstelende huisvrouwen van de klasse die Abraham Lincoln de eenvoudige menschen noemde en die hij zoo liefhad en vertrouwde; want het leven van die vrouwen wordt dikwijls geleid op de eenzame hoogten van stille zelfopofferende heldhaftigheid.

Zooals de gelukkigste, eerbaarste en nuttigste taak die den man kan gesteld worden, is, genoeg te verdienen om zijne vrouw en zijn gezin te onderhouden en om zijne kinderen groot te brengen en hunne levensbaan te bereiden, zoo is ook de gewichtigste, eerbaarste en meest wenschelijke taak die der vrouw kan gesteld worden, eene goede en wijze moeder te zijn in een tehuis waarvan de kenmerken zijn: zelfrespect en onderlinge verdraagzaamheid, gewilligheid om plicht te vervullen, en weigering om in eigenliefde te vervallen of datgene te ontwijken wat krachtsinspanning en zelfopoffering oplegt. Er zijn natuurlijk buitengewone mannen en buitengewone vrouwen, die veel meer kunnen doen en behooren te doen, die bovendien groote, nuttige roepingen kunnen en behooren te vervullen, — niet in de plaats van — maar *bij* hunne familieplichten; maar ik spreek niet over uitzonderingen; ik spreek van de hoofdplichten, ik spreek over de algemeene burgers, de mannen en vrouwen die het volk samenstellen.

Aangezien ik tot eene vergadering moeders spreek, zal ik niets te zeggen hebben om een gemakkelijk leven te prijzen. Uw werk is een werk dat nooit geëindigd is. Geen moeder heeft gemakkelijk werk, en de meeste moeders hebben moeilijk werk, maar welke ware moeder zou hare ondervinding van vreugde en smart willen verruilen voor een leven van koude zelfzucht, dat zich toelegt op voortdurend vermaak-zoeken en het vermijden van zorgen, en dat dikwijls zijne geschikte plaats vindt in eene woning zóó ingericht dat de grootste weelde en gemakken ten koste van de minste krachtsinspanning geleverd worden, maar waar letterlijk geene plaats voor kinderen is.

De vrouw die eene goede echtgenoot, een goede moeder is, heeft, meer dan iemand anders, aanspraak op onze achting, maar zij heeft er slechts aanspraak op omdat en zoolang zij ze verdient. Krachtsinspanning en zelfopoffering zijn de wet van het edele leven, voor den man zoowel als voor de vrouw; doch de krachtsinspanning noch de zelfopoffering moge dezelfde zijn voor beiden. Ik geloof niet in het minst, dat de vrouw zich geduldig aan grove en langdurige mishandeling moet onderwerpen, evenmin als ik geloof dat een man onbillijken aanval mak moet dulden. Geen slechte behandeling is zoo verfoeilijk, als de slechte behandeling door den man tegenover de vrouw en kinderen die de teederste gevoelens van zijn gemoed behooren te verwekken. Zelfzucht tegenover hen, gebrek aan teederheid voor hen, gebrek aan achting voor hen, en boven alles, ruwheid tegenover hen in welken vorm ook, behoort de verachting en verontwaardiging van iedere oprechte ziel te doen ontvlammen.

Ik geloof dat de vrouw haar zelfrespekt moet behouden, zoowel als de man het zijne. Ik geloof dat zij rechten heeft zoowel als de man, en zelfs een weinig meer; en ik beschouw het huwelijk als een overeenkomst, waarin beide partijen in eere verbonden zijn om aan elkanders rechten te denken, zoowel als aan hare eigene. Maar ik meen dat de plichten zelfs nog gewichtiger zijn dan de rechten, en dat de belooning voor wel-volbrachten plicht op den duur grooter en overvloediger zal zijn dan die van het aandringen op persoonlijke rechten, hoe noodig dit laatste ook soms moge wezen. Uw plicht is duur, uwe verantwoordelijkheid groot; maar het grootst van alles is uwe belooning. Ik beklaag u in het geheel niet. Integendeel, ik gevoel achting en bewondering voor u.

In de bewaring der vrouw is gegeven de bestemming der geslachten die te komen zijn. Moeders, gedenkt dat terwijl het noodig is om liefderijk en teeder te zijn in de opvoeding uwer kinderen, het niet minder noodig is om wijs en vastberaden te zijn. Dwaasheid en liefde mogen niet samen gaan; en terwijl gij uwe zonen en dochteren opleidt in de zachtere, liefelijkere deugden, moet gij er naar streven hun die vaste en stoutmoedige eigenschappen te geven, die zij in hun verder leven zeker zullen noodig hebben. Sommige kinderen gaan den verkeerden weg op, niettegenstaande de beste opvoeding, en sommigen slaan den rechten weg in, hoewel hunne omgeving de noodlottigste zij; niettemin is het in ontzaglijke mate afhankelijk van de opvoeding in het gezin. Indien gij, moeders, door zwakheid van karakter, uwe zonen zoo grootbrengt dat zij zelfzuchtig zijn en slechts aan zichzelf denken, zult gij verantwoordelijk zijn voor veel verdriet onder de vrouwen die in de toekomst met hen verbonden zullen zijn. Indien gij uwe dochters in luiheid laat opgroeien, wellicht onder den verkeerden indruk dat daar gij zelf hard hebt moeten werken, zij slechts genot zullen

kennen, zoo bereidt gij haar om voor anderen nutteloos en zichzelf tot last te zijn.

Leert beide den jongens en den meisjes, dat zij geen leven moeten tegemoet zien, dat in het vermijden van moeilijkheden mag gesleten worden, maar een leven dat besteed behoort te worden in het overwinnen van moeilijkheden. Leert hun dat werk voor zichzelf, en voor anderen, geen vloek is, maar een zegen; tracht hen gelukkig te maken, hun het leven te doen genieten, maar leert hun ook het leven te moeten te treden met het standvastige besluit om door werk en bij tegenwoordigheid overwinning te behalen, en om hun geheelen plicht tegenover God en den mensch te volbrengen. Voorzeker is zij, die aldus hare zonen en dochteren kan grootbrengen, de gelukkigste onder de vrouwen.

Er zijn vele goede menschen, dien de verheven zegen van kinderen ontzegd is, en voor deze hebben wij de deelneming die verschuldigd is aan hen die, buiten hun eigen schuld, sommige van de voornaamste zegeningen des levens ontberen; maar de man of vrouw die van deze zegeningen opzettelijk afstand doet, hetzij uit verdorvenheid, koudheid, oppervlakkigheid, zelfzucht, of gebrek om het verschil tusschen het allerge wichtige en het onbelangrijke recht te beseffen, — zulk een wezen verdient zoo'n grondige minachting als kan geladen worden op den soldaat die in het gevecht wegloopt, of op den man die weigert voor het onderhoud van degenen die van hem afhankelijk zijn, te werken, en die, hoewel flink van lichaam, tevreden is om in luiheid te eten het brood dat anderen verschaffen.

Het bestaan van dit soort vrouwen is een van de onaangenaamste en ongezondste trekken van het leven dezer eeuw. Dit wordt op onheilspellende wijze openbaar door de statistieken der echtscheidingen; gemakkelijke echtscheiding is nu, zooals zij altijd geweest is, een vergif voor een natie, een vloek voor de maatschappij, een gevaar voor den familiebånd, een aansporing voor ongelukkige huwelijken en onzedelijkheid, een booze zaak voor mannen, en een zaak nog afschuwelijker voor vrouwen. Zulke verkeerde volksneigingen openbaren zich in sommige artikelen, waarvan ik er onlangs een las waarin de woorden van een geestelijke werden aangehaald, die zijne goedkeuring had uitgedrukt over de bewering dat het streven van ieder man, uitgezonderd den zeer rijken, zou moeten zijn om slechts twee kinderen groot te brengen, opdat hij hun een gelegenheid zou kunnen geven om „eenige van de goede dingen des levens te smaken.”

Het middel om het kind een gunstige kans in het leven te geven, is niet, het in weelde groot te brengen, maar toe te zien dat het kind de opvoeding ontvangt die hem sterkte van karakter zal geven. Met het oog op het persoonlijk belang der kinderen, — zal geluk in den waren zin des woords honderdvoudig meer komen tot de leden van een gezond gezin, van kinderen met gezonde hersenen, en die goed opgevoed zijn,

maar die geleerd zijn dat zij voor zichzelf moeten zorgen, hun eigen weg moeten banen, en door hun eigene pogingen hun eigen nuttige plaatsen moeten verwerven, dan het zal komen tot hen wier ouders volgens de zelfzuchtige en lage theorie handelen, dat het gansche doel des levens is „eenige goede dingen te smaken,” en hunne kinderen volgens die theorie hebben opgeleid.

De wijsheid van het gezegde staat gelijk met de zedelijkheid ervan, want een gewone narekening zou toonen dat indien ieder gezin waar kinderen zijn, slechts twee kinderen telde, de geheele natie zoo snel in bevolking zou dalen dat zij na drie of vier geslachten op het punt van uitsterving zou zijn, zoodat het volk dat volgens dit lage en zelfzuchtige beginsel had gehandeld, zou plaats maken voor andere met moediger en krachtiger idealen. Zulk resultaat zou ook niet betreurenswaardig zijn; want het geslacht dat zulk een beginsel in praktijk bracht, zou daardoor beslist aantoonen dat het niet bekwaam was om te bestaan, en dat het gewenscht was dat het zou plaats maken voor menschen die de hoofdwetten van hun wezen niet hadden vergeten.

Tot slotsom dus, de heele zaak is eenvoudig genoeg. Indien een geslacht of een persoon aan het genoeg van zelfzucht en van gemak zonder inspanning de voorkeur geeft boven de oneindig diepere, oneindig hogere voldoening welke diegenen ontvangen die arbeid en vermoeienis, maar ook de vreugde van zware plichten wel volbracht, hebben gekend, zoo moet dat geslacht of die persoon eindelijk onvermijdelijk de straf dragen van een ledig en doelloos leven. Geen man of vrouw kan waarlijk veel geven om een leven, dat alleenlijk of voornamelijk wordt besteed in het vermijden van risico, moeite en werk. Uitgezonderd in zeldzame gevallen, moet de prijs die bezittenswaard is, betaald worden, en het leven dat levenswaard is, moet een leven zijn met een edel doel, en gewoonlijk een leven van werken meer voor anderen dan voor zichzelf.

De man, die zijne krachten niet inspant voor de verbetering van den toestand zijner vrouw en kinderen in de eerste plaats, is een armzalig schepsel; en wat de moeder aangaat, haar naam is verbonden met liefderijke onzelfzuchtigheid en zelfverloochening, en is, in de maatschappij die verdient te bestaan, gehecht aan banden die hem heilig maken.

De taak der vrouw is niet gemakkelijk — geene taak is gemakkelijk die waard is gedaan te worden — maar, door haar te verrichten en wanneer zij haar volbracht zal hebben, zal de hoogste en heiligste vreugde aan het menschdom bekend, haar deel worden; en de taak voltooid hebbende, zal zij ontvangen de belooning in de Heilige Schrift voorspeld, want haar echtgenoot, en hare kinderen, ja en alle menschen die beseffen dat haar werk het fundament legt voor nationaal geluk en grootheid, zullen opstaan en haar welgelukzalig roemen.

GUNSTIGE BERICHTEN UIT BELGIE.

Te LUIK, Belgie, is Donderdagavond 19 Juli eene buitengewone vergadering gehouden, waar al de zendelingen der Luiksche Conferentie aanwezig waren. Zij werd vereerd met het bezoek van Pres. S. F. Ballif, van de Duitsch-Zwitsersche, en Pres. Alex Nibley, van de Ned.-Belg. Zending. De zaal was meer dan gevuld met leden en onderzoekers, en sprekers waren Ouderlingen Alex Nibley, F. W. Hodgson, en S. F. Ballif.

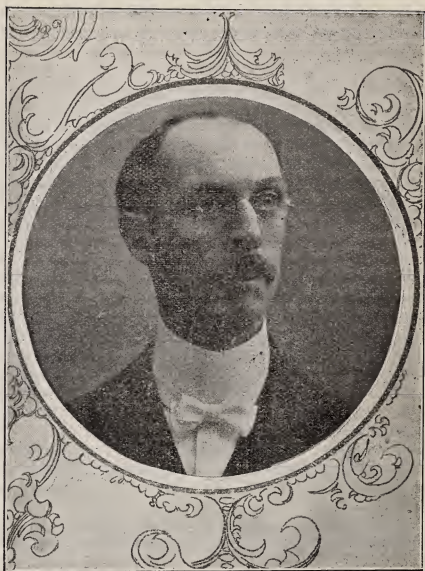
In den namiddag van den zelfden dag was eene priesterschapsvergadering gehouden voor de zendelingen. Hier werd verslag van de werkzaamheden ingediend, en van de presideerende broederen instructie ontvangen betreffende het werk. Onder de goede berichten uit het Belgische gedeelte der Zending is dat van het bestaan eener flinke zondagschool te Brussel, en het houden van wekelijksche vergaderingen in de stad Charleroi, waar het werk eerst onlangs is geopend.

Gedurende de eerste drie weken der maand Juli zijn in de Luiksche Conferentie 12 personen gedoopt.

NIEUW LOKAAL TE UTRECHT.

NIEUWE ZAAL TE UTRECHT. — Toen er noodzakelijkheid ontstond voor een nieuw en beter lokaal voor onze vergaderingen te Utrecht, waren de zendelingen aldaar een weinig ontmoedigd door te vinden, dat al de zalen, met een of twee uitzonderingen, in eigendom of onder toezicht zijn van de predikanten, welke niet toestaan dat er een van aan de „Mormonen” verhuurd wordt. Dit vooroordeel komt misschien, — zoo schrijven de broeders uit Utrecht, — uit een vrees dat zij eenige hunner oprechte schapen mochten verliezen. De opzichter van een dier gebouwen, met 8 of 10 zalen van verschillende afmetingen, het eigendom van een dominé, werd gevraagd of hij zalen verhuurde aan andere Protestanten, aan Katholieken, Baptisten, het Heilsleger, de „Kerk van Zion,” de Socialisten, en antwoordde bevestigend; doch op de vraag: „Maar U verhuurt geen zaal aan Mormonen?” zeide hij: „Nee mijnheer, wij hebben niet de minste vriendschap voor hen.”

Ouderling P. W. de Hart gevoelde zich op zekerem dag gedrongen, eene straat in te slaan die buiten zijnen weg lag. Hier trof hij een gebouw aan, dat heel geschikt was en van de gewenschte grootte, voor een vergaderingslokaal der Utrechtsche vertakking en hare vrienden. Deze zaal werd gehuurd. Zij is gelegen Vrouw Juttenstraat 6, is meer centraal gelegen en is beter dan de oude. Zij verschaft ook uitmuntende gelegenheid voor het houden der zondagschool met hare verschillende klassen. Zondag 23 Juli werd er de eerste openbare vergadering gehouden; zij was goed bezocht en iedere zetel was ingenomen.

APOSTEL GEORGE A. SMITH.

Ziehier een voorbeeldig man en Heilige der laatste Dagen, breed van zienswijze, rein als een vrouw, vlijtig in goede werken, ijverig in zijne roeping, betrouwbaar, nauwgezet van geweten, eerlijk, zuiver in woord en daad, getrouw, stipt; die zijnen medemenschen, hoog en laag, achting toedraagt; die vertrouwen in God stelt; die zich met zijn gansche ziel aan zijn werk wijdt; die aan de wetten Gods zoo haast volkomen gehoorzaam is als de mensch op aarde kan zijn; wiens handelingen zijnen ouders nooit een oogenblik ongerustheid gegeven hebben; en die in gedachten en in eere heeft gehouden den naam dien hij draagt, waarachtig geloovende dat geen zoon ooit een beter vader en moeder had.

Hij is slechts 36 jaren oud, daar hij den 4den April 1870 te Salt Lake City geboren werd, maar zijn leven is nuttig en werkzaam geweest. Toen zijn vader, Apostel John Henry Smith, op zijn eerste zending ging, begon George, hoewel hij eerst 12 jaren oud was, te Provo te werken om zijne moeder te helpen in haar onderhoud. Sedert dien tijd, het kan met waarheid gezegd worden, is zijn leven zeer bedrijvig geweest.

In het jaar 1891 werd hij geroepen om in Zuidelijk Utah te arbeiden in het belang der Onderlinge-Ontwikkelingsvereeningen; aan dit werk besteedde hij drie maanden. In het volgende jaar werd hij geroepen tot het vervullen eener zending in de Zuidelijke Staten van N.-Amerika. Hij bracht zijnen tijd gedeeltelijk in het hoofdkantoor der Zending door, waar hij naarstige, ernstige toewijding aan zijn plicht betoonde. Zijne diensten waren voor de zending van veel waarde, daar er veel werk was en het kantoor zich toen belastte met het leveren van kleederen en andere benodigdheden aan de zendelingen. Zijne vrouw, Lucy Emily Wilford Woodruff was hem behulpzaam. Zij is eene kleindochter van wijlen President Wilford Woodruff, en huwde met broeder George A. Smith den 25sten Juni 1892, juist vóór hun vertrek naar de Zuidelijke Staten. Aan zijne vrouw brengt hij verdienden lof door te betuigen dat zij hem in ieder goed werk en voornemen heeft ter zijde gestaan, nooit murmureerende, vol geloof en aanmoediging, spaarzaam, en vlijtig in hare plichten te huis, in haar gezin, en in de Kerk. „Met zulk eene vrouw,” zegt hij, „wordt het een veel gemakkelijker taak om het Evangelie na te leven.”

Na zijn terugkeer uit het zendingsveld werd Ouderling George A. Smith aangesteld tot President der Jongelingsvereeningen van den Salt Lake Ring, welke plaats hij bekleedde tot deze in vieren gedeeld werd in 1903.

Hij is sedert 1891 een ambtenaar van het Gouvernement, dat hem heeft aangesteld als ontvanger van het United States Land Bureau te Salt Lake City.

Den 6den October 1903 werd hij tot lid van den Raad der Twaalf Apostelen gekozen, en in deze waardigheid op Algemeene Conferentie erkend, en door President Joseph F. Smith tot het Apostelambt verordineerd.

Het leven van Apostel George A. Smith is een open boek, en in zijne nieuwe roeping zal hij de Kerk en de Heiligen met ijver en oprechtheid dienen. Dat hij van God tot deze plaats is geroepen, is bewezen door zegeningen en profetiën op zijn hoofd uitgesproken. Sedert hij negen jaren oud was, hebben Bisschop Allen, van de 20ste wijk, Zebedeus Coltrin, Homer Duncan, en andere bekende Ouderlingen van de Kerk bij verschillende gelegenheden geprofeteerd, dat hij een lid van den Raad der Twaalven, en een machtig Apostel des Heeren zou zijn.

(*Vervolg op blz. 240.*)

DE STER.

Nederlandsch Orgaan van de Heiligen der laatste Dagen.

Redactie: ALEX NIBLEY.

—:—

Assistent: PAUL ROELOFS.

UIT DE ZENDING.

Het is ons zeer aangenaam, met dit nummer van de „Ster”, onzen geachten lezers een exemplaar van onze nieuwe brochure, „EEN VRIENDSCHAPPELIJKE DISCUSSIE,” te doen geworden, waarmede wij hopen velen een genoegen te doen. Het zal den meesten bij het lezen ervan blijken, dat de wijze van opstelling en de behandeling van het Evangelie, in deze brochure gevolgd, een aantal gewichtige leerstellingen bijzonder duidelijk voorstelt, en haar zeer geschikt maakt tot verspreiding onder vrienden, buren en familieleden, die met deze beginselen nog niet voldoende bekend zijn of ze nog niet gevolgd hebben. Zij die van dit middel wenschen gebruik te maken om het Evangelie onder hunne medemenschen te brengen, kunnen het boekje in iedere hoeveelheid aan dit kantoor of door de verschillende zendelingen verkrijgen tegen den traktaatprijs van 2½ ct. per stuk.

IN DE NOORDZEE. — Eigenaardig en indrukwekkend is immer het bedienen van den doop in de wateren van de Noord-Zee, waarheen de zendelingen der Haagsche Vertakking soms hunne bekeerlingen leiden om hen door de heilige verordening in de Kerk op te nemen. Zij hadden wederom het voorrecht hier in den loop der maand Juli een gezin van 4 personen te doopen. Ouderling Geo P. Trayner daalde met hen af in het water, nadat allen samen op den zeeoever hadden gebeden.

De gemeente te Den Haag verheugt zich in een gezonden toestand van vooruitgang.

EEN VERGADERING IN EEN SCHIP. — Dinsdagavond 10 Juli werd in het kleine schip „Delta,” liggende in het IJ, vóór Amsterdam, een korte vergadering gehouden, tot voorbereiding voor het bedienen van den doop aan een gezin van 4 personen, welke dien avond een verbond met hun Hemelschen Vader wenschten te sluiten in het watergraf. Twee roeibootten werden verkregen, en vier zendelingen en eenige broeders en zusters en vrienden begaven zich in dezelve, en staken af naar de plaats waar de plechtigheid zou geschieden, en waar zij na 45 minuten roeiens aankwamen. De avond was stil en vreedzaam, en het was alsof engelen in de nabijheid zweefden, zoo zegt Br. W. L. Brumhall, die de gebeurtenis vermeldt. De doop werd voltrokken door Ouderling W. F. Hogan.

Ouderling H. Noorda zendt ons uit Arnhem eene lijst van 4 nieuwe inteekenaren, en schrijft: „De „*Star*” wordt zeer geprezen; de broeders en zusters vinden haar zeer interessant.”

Br. F. J. Spitters verschafte ons wederom een inteekenaar, alsook Br. A. v. Tussenbroek en Zuster Elisabeth Adelaar, elk een; — deze drie uit Rotterdam.

EEN AUDIENTIE BIJ DEN KONING VAN ZWEDEN.

President Grant, Pres. Nibley en anderen bezoeken Oscar II.

Terwijl zij de Zweedsche Conferentie in het begin der maand Juli te Stockholm gehouden, bijwoonden, deed President Grant aan het gezelschap dat met hem was, het voorstel dat het aangenaam zou zijn, Zijne Majesteit Koning Oscar II te bezoeken en hem te groeten. Allen waren het eens, dat zij dat genoeg zouden waardeeren; maar de vraag was, hoe kon het volbracht worden? Koningen zijn niet gemakkelijk te genaken, daar zij gewoonlijk omringd zijn door vele formaliteiten, die niet gemakkelijk zijn te overkomen. „Wij kunnen nochtans probeeren”, zeide President Grant. Zij hadden gehoord van de vele vriendelijke handelingen van den Zweedschen vorst en van zijne neiging om somtijds alle ceremoniën te overschrijden; zij vatten dus moed.

In den namiddag van den 4den Juli begaf zich het gezelschap per tram naar het Paleis Rosendal, de zomerresidentie des konings, op korten afstand van de stad gelegen. Het is een klein, bescheiden gebouw omringd door grasperken en boomen. Toen het gezelschap de laan volgde in de richting van het paleis, waren zij verwonderd over de afwezigheid van schildwachten en veiligheidsmaatregelen. De menschen kwamen en gingen langs den weg, niet ver van de voordeur van het gebouw. Kinderen speelden op het gras, en er waren, uitgezonderd eenige soldaten in de nabijheid eener tent op eenigen afstand onder de boomen, geene teekenen van politie of wacht.

Het gezelschap zette zich neder op de banken vóór het paleis, terwijl Pres. Grant op een stukje papier met potlood aan Zijne Majesteit eenige woorden richtte, zeggende dat een gezelschap van vijftien Amerikanen gaarne het genoegen zou hebben hem te groeten, als een aangename herinnering aan hun bezoek te Stockholm. Met dit briefje traden President Grant en Ouderling August Carlson op den ingang aan, waar zij door een wachter werden aangesproken, wien zij zich bekend maakten en wien zij het doel van hunne komst mededeelden. Hij gaf hun te kennen, dat de Koning bezigheid had, en de wachter meende dat het onmogelijk zou zijn om hem te spreken. Zij drongen er echter ernstig op aan en zeiden dat zij gewillig waren om te wachten tot zij

het voorrecht konden ontvangen. De wachter introduceerde hen tot een kamerheer, die hen bij den Koning aanmelde, en hun vroeg om het antwoord af te wachten.

Binnen eenige minuten keerde hij terug, zeggende, dat indien het gezelschap naar het paleis wilde komen, de Koning met hen zou spreken.

President Grant wenkte de overigen van het gezelschap, die bij den weg neerzaten, met de hand om nader te komen. Bij het paleis gekomen, werd hun gezegd dat zij bij de treden konden staan, en de Koning zou naar buiten komen en met hen spreken. Onmiddellijk verscheen de groote gestalte van Zijne Majesteit. Hij was in 't zwart gekleed en droeg een zachten zwarten hoed. Hij kwam tot op eenige voeten afstand van de bezoekers, die hunne hoofden ontblootten en hem groetten.

„Goeden dag, heeren,” zeide de Koning. „Zijt gij allen uit Utah?”

„Ja, allen,” was het antwoord.

„Zijt gij allen Mormonen?” was de volgende vraag.

„Wij zijn allen Mormonen, Uwe Majesteit.”

Ouderling Carlson stelde nu President Grant voor als een Apostel van de Kerk, waarop de Koning zijn hoed afnam en President Grant aanzag alsof hij zeer verrast was. President Grant zag den Koning rechtstreeks in de oogen en dankte hem voor de hooge achting het gezelschap betoond door hetzelfde de eer van dit bezoek toe te staan.

Daar de Koning in het Zweedsch sprak, richtte Ouderling Carlson zich tot hem in die taal, zeggende: „Wij begeeren onzen innigen dank aan Uwe Majesteit te betuigen, voor de vrijheid die wij in dit schoone land genieten, om onzen heiligen godsdienst ongehinderd te prediken en te verspreiden.”

De Koning boog zijn hoofd en zeide, „Vrijheid! ja, dat is het beste. Ik wensch niemand te verhinderen, God te aanbidden zooals zijn geweten hem voorschrijft. Onze grondwet waarborgt die vrijheid aan allen, en het is mijn verlangen dat die wet worde gehandhaafd. Hiermede zeg ik niet, dat ik in uwe leer geloof. Ik heb mijn geloof, en gij hebt het uwe, en dat is zooals het behoort.”

„Dat begrijpen wij,” zeide Ouderling Carlson, „en het verblijdt ons dat wij op dezen, Amerika's beroemdsten dag, — de dag van Amerika's onafhankelijkheid, — de groote eer hebben Uwe Majesteit te ontmoeten.”

De Koning antwoordde: „Juist, het is heden de 4de Juli, Amerika's Vrijheidsdag. Zijt gij allen in Zweden geboren?”

„Ongeveer de helft van ons aantal is in Zweden geboren,” was het antwoord; de anderen zijn in Amerika geboren. Wij kunnen allen Engelsch spreken, doch slechts omtrent de helft onzer kan Zweedsch spreken.”

De Koning keerde zich tot Ouderling Miles L. Jones en zeide tot hem in de Engelsche taal, „gij zijt ni t in Zweden geboren.”

Ouderling Jones antwoordde: „Neen, Uwe Majesteit.”

„Zijt gij reeds eer in Zweden geweest?”

„Neen, Uwe Majesteit.”

President Grant zeide toen: „Dit is mijn vierde bezoek in uw schoon rijk.” Andere leden van het gezelschap zeiden, dat zij Zweden vroeger reeds hadden bezocht.

„Zijt gij allen zendelingen?” vroeg de Koning.

„Allen, uitgenomen vier.” Broeder Andelin en Zuster Clark werden als zangers voorgesteld, en Broeder Clawson als pianist.

De Koning vroeg Zuster Clark toen, hoe zij Zweden vond, en of zij Zweedsch kon spreken, waarop zij ten antwoord gaf, dat zij de taal niet kon spreken, maar vond dat Zweden een prachtig land was.

„Ja, Zweden is een prachtig land,” zeide de Koning. „Hoe lang gedenkt gij er te blijven?”

Ouderling Carlson antwoordde, dat twee of drie hunner voornemens waren om er nog een jaar te blijven, maar dat de anderen den volgenden dag zouden vertrekken.

De Koning keerde zich toen, om in het paleis te gaan, en zeide, „God zij met u allen, adieu.”

Het gezelschap antwoordde, „adieu,” en vertrok.

Mill. Star.

GRONINGER CONFERENTIE.

Deze werd gehouden Zondag 15 Juli in de zaal Schoolstraat 6, te Groningen, en stond onder de leiding van Conferentie-President Herman van Braak.

Ouderling Van Braak opende de morgenvergadering met eene korte toespraak, en stelde daarna de Algemeene Autoriteiten der Kerk, der Ned.-Belg. Zending, en der Groninger Conferentie voor, die allen door de aanwezige leden in hunne respectieve roepingen werden erkend. Ouderling Herman Westbroek kwam nu aan het woord, en op hem volgde Ouderling Bakke Postma, die beiden met nadruk van het Evangelie en verschillende beginselen er van, getuigden. Daarna sprak Broeder Frederik Dekker, van Veenwouden, Friesland, en getuigde van zijne liefde voor het Evangelie. Hij was 17 jaren oud, toen hij van den dood van Joseph Smith hoorde, als van een „valschen profeet”, maar heeft 40 jaren naar de waarheid gezocht, tot hij met het „Mormonisme” in aanraking kwam, en daarin de bevrediging van zijn hart vond; hij is nu in zijn 78ste jaar. Pres. Wells L. Brimhall, van de Amsterdamsche Conferentie, sprak over de vervolgingen, die de Heiligen hebben doorstaan, en van het werk der zendelingen onder de natiën.

De namiddag-vergadering was gewijd aan de nagedachtenis van Ouderlingen Melvin H. Welker en Abraham J. Gold, onze metgezellen en mede-arbeiders, die resp. 29 April en 14 Mei j.l. te Groningen zijn

overleden. Ouderling Harm Bell, die met beide zendelingen had gearbeitet, was de eerste spreker. Hij getuigde van het voorbeeldige leven door die broederen geleid, en van hunne toewijding en trouw aan het werk des Heeren, in wiens dienst zij stonden. Hij weidde uit over de heerlijke vooruitzichten der opstanding, voor de getrouwen. Pres. H. van Braak, die de belangen der twee broederen en hunne verpleging gedurende hunne ziekte zoo zeer heeft behartigd, sprak over hunne werkzaamheden in de Zending, en gaf vrijmoedig uitdrukking aan zijn lof en achting voor den adel en de reinheid van hun leven. Hij zeide dat hij getuigenis had, dat zij een belangrijk werk in de geestenwereld hadden te vervullen, en aldaar noodig waren. President Alex Nibley sprak over hunne eervolle zendingen, en over de waardige en deugdelijke voorbeelden door hen nagelaten. Hij gaf te kennen dat er andere dingen zijn, zonden van verschillenden aard, die meer zijn te schuwen en te vreezen dan de dood; en hij gedacht in zijne rede de beproefde ouders en familie der beide zendelingen.

In de avondvergadering sprak Pres. Laurence Y. Thatcher, van de Arnheemsche Conferentie, over de vervolgingen, die de Heiligen der laatste Dagen hadden te verduren, en hoe zij bekend en besproken werden. Broeder B. Tiemersma, van Leeuwarden, besprak daarna de boodschap die dit volk aan de wereld heeft te brengen, en de openbaring Gods in deze bedeeling des tijds. Pres. Clyde A. Hammond, van de Rotterdamsche Conferentie, gaf een sterke getuigenis van de waarachtigheid van de zending van den Profeet Joseph Smith. Hij toonde aan, hoe het Evangelie het geluk en welzijn van den mensch teweegbrengt. Pres. Nibley zeide, dat hij het voorrecht had gehad met vele machtige en invloedrijke personen te spreken, onder deze de koning van Zweden. Mannen die nadenken, en de Heiligen der laatste Dagen kennen, zijn onze vrienden, zeide hij. Het was gewoonlijk de vrome Farizeër die de Heiligen vervolgde. Hij vermaande de broederen en zusters, dat zij van de waarheid zouden getuigen en getrouw zijn. Pres. Van Braak gaf in zijne slotrede te kennen, dat het vooroordeel te Groningen wegslijt.

Deze conferentie was bijzonder voorspoedig en gezegend, en de geest Gods was rijkelijk uitgestort. Des Maandags werd raadsvergadering voor de Zendelingen gehouden. In den namiddag begaven zich deze gezamenlijk naar de graven van Ouderlingen Welker en Gold, die naast elkander liggen, en hier werd de groep gefotografeerd.

Behalve Pres. Alex Nibley, van de Nederl.-Belgische Zending, en de andere reeds genoemde Zendelingen, waren bij deze Conferentie aanwezig: G. P. Trayner, J. W. Johnson, G. Slot, J. Roghaar, H. Belnap, J. A. Stephenson en J. A. Ririe.

EEN ONTMOETING MET DE INDIANEN.

In het zuid-westelijk gedeelte van Utah ligt een Mormoonsch dorp, Bluff genaamd. Het is een mooie plaats, een oasis in de wildernis. De streek is nog dun bevolkt, en was in het verleden de gelukkige jachtgrond van vele Indianen, die niet immer vreedzaam gezind waren.

Op zekeren nacht in het jaar 1837 of 1838, toen de meeste bewoners van het dorp in stille rust gehuld waren, kon men eenige personen, als met schrik bevangen, van deur tot deur zien loopen om buur en vriend te wekken. Met angstige woorden en alsof men bevreesd was op den kortsten afstand gehoord te worden, werd bijna fluisterend de donkere tijding verspreid: Amasa B... is door de Indianen doodgeschoten, en zij zullen ons ongetwijfeld spoedig overvallen!

Allen vergaderden zich haastig en stil om de woning van den ouden Bisschop, om met hem te overleggen wat gedaan kon worden. Men kan zich de bange gedachten van oud en jong voorstellen, wien het verschrikkelijke der woeste Indiaansche oorlogen steeds voor oogen stond. Alle voor het toenmaals kleine dorp mogelijke maatregelen tot verdediging werden genomen, en schildwachten werden uitgezet om bij het minste teeken van onheil te waarschuwen.

De nacht ging rustig voorbij, doch in angst en gebeden tot God. Alles was stil, maar het scheen alsof de boomen en de lucht den aanstaanden strijd voerspelden. Luister! ... wat is dat? Zie ginds! een stofwolk! de galop van paarden! de Indianen!!... Eenige minuten later verschenen een 50-tal groote, krijgsvreemde Indianen, in oorlogskleuren gedost, en gewapend met pijl en boog, geweer en tomahawk, en maakten halt op het dorpsplein. De bevolking was ademloos. Het opperhoofd zat, opgetooid met veeren van zijn hoofd af langs zijn rug, met woeste gelaatsstreken, en het aangezicht beschilderd, in stijve, strenge houding op zijn paard, gereed om het teeken tot het verwachte bloedbad te geven.

Een man die het priesterschap Gods droeg en onverschrokken was als een leeuw, trad langzaam en vastberaden naar voren en sprak het opperhoofd aan, „Waarom is dit alles, mijn waarde vriend?” De boomen alleen braken de stilte die volgde gedurende eenige oogenblikken. Toen riep de aanvoerder uit, „Mormonie vechten?” Zonder zijn gelaatsuitdrukking te veranderen, antwoordde deze man, „Mijn waarde vriend, wij zijn een vredelievend volk, en hebben geen begeerte tot bloedvergieten.” Hij maakte hem ook duidelijk dat zij weinigen in getal waren, en gaf het opperhoofd in eenvoudige woorden te verstaan dat hij een lafhartige daad zou verrichten door dit volk aan te vallen, en dat het den toorn van den Grooten Geest zou verwekken, dien zij vereerden. Nog andere woorden werden met overtuiging en de macht van den Geest Gods gesproken, tot de harten van deze strijdlustige, woest-uitziende Indianen geraakt werden. Een bevel werd gegeven, en alle

pijlen werden gebroken, als een teeken van vriendschap, en zij gaven den blanken de hand des vredes.

Eenige zakken bloem en enkele andere kleine geschenken werden toen door de bewoners van de nederzetting aangehaald en den Indianen aangeboden, waardoor hunne harten nog meer werden verzacht. Met deze gevoelens trokken zij af, en was de bedreigde bevolking van het gevaar bevrijd.

Mijne vrienden, wanneer de Geest des Heeren uwe harten verzacht, wanneer gij de woorden des levens van Zijne dienstknechten hoort, laat dien Geest u leiden. Deze Geest zal u waarheid bekend maken, en u van de verkeerde wegen afbrengen. Hij zal u leiden, of heeft er u reeds toe geleid, om vrede met uwen Hemelschen Vader te sluiten. Het teeken van dit verbond des Vredes is de wedergeboorte uit water en geest, zooals het breken der pijlen het teeken van het verbond des vredes onder de Indianen was. In de wedergeboorte maken wij een verbond om Hem te dienen, Zijne geboden te gehoorzamen en in vrede en harmonie met God en den mensch te leven. Zoolang wij door den Geest des Heeren onze harten laten verzachten, zullen wij ons vredeverbond nooit breken, noch pijl en boog opnemen om tegen het werk Gods en tegen de Heiligen te strijden.

(Uit het Engelsch overgezet.)

CLYDE A. HAMMOND.

DE OLIJFBOOM.

Weinige boomen, die het geheele jaar door groen zijn, dragen vruchten. Een van de uitzonderingen, en wel de merkwaardigste, is de olijfboom. Zijne gemiddelde opbrengst is grooter dan die van eenig anderen boom, en hij groeit in den schraalsten grond. De kwaliteit wordt inderdaad beter door den strijd om het bestaan, en hij ontwingt olie aan den steenachtigen bodem, en betere olie door den harden strijd. De olijfboom wordt nooit onvruchtbaar. Hij zal nooit ophouden met vrucht dragen.

Ieder deel van den olijfboom is nuttig: zijne vrucht is gezond en wordt in het Oosten als een voornaam voedingsmiddel gebruikt, niet als een lekkernij zooals in Westelijk Europa. Olijfolie is de éénige olie in den Bijbel genoemd, en wordt in dat boek ook besproken in verband met heilige doeleinden. Met het oog op de kookkunst zijn hare eigenschappen ongeëvenaard. Het mooie, harde hout van den olijfboom is van het hoogste nut. De wortelen en bladeren zijn ook nuttig. Door hun schaduw bevorderen de bladeren den groei van andere planten, hetgeen van geen anderen boom gezegd kan worden.

Ruskin zeide dat de schoonheid van het olijfbblad zonder weerga is, en de bloesem, hoewel klein, is even mooi. Niets is keuriger dan een olijfboom-plantage, waar de duizenden bladeren schitteren en van kleur veranderen volgens de kleuren van den hemel.

DR. ALEX ROBERTSON.

APOSTEL GEORGE A. SMITH. (*Vervolg.*)

Hij heeft getracht zoo te leven, dat hij ten allen tijde tot God kan gaan om twijfel te doen opklaren, en om licht en kennis in de plaats daarvan te ontvangen. Hij kan waarlijk zeggen dat hij op al zijne reizen nooit eene plaats heeft bezocht, waar hij niet zou willen dat zijne vrouw en moeder zouden komen. Hij heeft nooit tabak of sterke dranken gebruikt, en is in ieder ander opzicht een stipt onderhouder van het Woord der Wijsheid. Hij heeft altijd een eerlijk tiende geofferd.

Deze deugden zijn tezamen eene bron van groote kracht voor hem geweest, om hem te bekwamen voor de verheven en verantwoordelijke plaats van een Apostel.

EDWARD H. ANDERSON.

VERPLAATST.

Ouderling J. Roghaar, van de Rotterdamsche naar de Groninger Conferentie;

Ouderling Harm Bell, van de Groninger naar de Rotterdamsche Conferentie, om zijnen arbeid in de Dordrechtsche vertakking op te nemen.

AANGEKOMEN.

26 JULI. Te Rotterdam aangekomen, en ingedeeld als volgt:

Friedrich Tadge van Salt Lake City, en Jacob N. Lybbert, Naples, Utah: in de Rotterdamsche Conferentie.

Joseph A. Kingdon en George C. Mathews, Salt Lake City: in de Amsterdamsche Conferentie.

Charles H. Spencer Jr., Mill Creek, Utah: in de Arnhemsche Conferentie.

James A. Hooper, Salt Lake City: in de Groninger Conferentie.

James A. Nielson, Morgan, Utah: in de Luiksche Conferentie.

I N H O U D :

Hare Edelste taak	Blz. 225	Groninger Conferentie	Blz. 236
Gunstige berichten uit België	" 230	Een ontmoeting met de Indianen	" 238
Nieuw lokaal te Utrecht	" 230	De Olijfboom	" 239
Apostel George A. Smith	" 231	Apostel George A. Smith. (<i>Vervolg.</i>)	" 240
Uit de Zending	" 233	Verplaatsing	" 240
Een Audientie bij den koning van Zweden	" 234	Aangekomen	" 240

Uitgave van ALEX NIBLEY, Boezemsingel 116, Rotterdam.

Verkrijgbaar in alle vertakkingen der Zending in Nederland.

Abonnementsprijs per jaar:

Nederland f 1.80, België fr. 4.50, Buitenland f 2.50, Amerika \$ 1.00.

Per exemplaar 10 cent.